

kuva Jaana Tuomi

Jouluista arkea vai arkista joulua

Olen nyt pitkäkhön ajan kulkenut erään Pentti Saarikosken kuunnelman sanojen kanssa. Tarkasti en niitä muista, mutta ajatus meni jotenkin näin: Mies tulee kotiin ja sanoo vaimolleen: "Laita perunat kiehumaan." Vaimo vastustelee: "Nehän piti säästää jouluksi." Mies vastaa: "Nyt on joulu."

Lapsena joulu oli kerran vuodessa. Nyt tuntuu kuin se tulisi tahtiin:
Maanantai...tiistai...keskiviikko...joulu.

Lahjojakin olen saanut pitkin vuotta. Pehmeitä, lämpimiä paketteja, joista on kääriytynyt rakkautta. Olen nähnyt vihkiparien toistensa silmiä etsivät katseet, sairaavuoteella vanhuksen käden hapuilevan elämänsä jakaneen ihmisen kättä, isovanhempien ilosta vettyneet silmät katsoessaan kastettavaa lapsenlastaan. Ja jokaisesta näistä lahjoista kiitän.

Olen saanut myös rapisevia paketteja. Makeisrasioita, täynnä erivärisiä, erimakuisia karamelleja. Tarinoita täynnä kipua. Tarinoita täynnä naurua, kaipausta ja elämää. Tarinoita, joita ei sanoiksi loihdita. Usein se, mikä jätetään sanomatta, kertoo eniten ja maistuu vahvimmalta. Olen jakanut monia tunteita, tutustunut kiehtoviin tapoihin nähdä ja kohdata maailma. Ja näistä lahjoista olen kiitollinen.

Tietysti on myös niitä paketteja, jotka piilotan kaapin perälle ja tutkailen niitä paperia pikkuhiljaa raottaen turvallisessa pimeydessä. Kiitollisena siitä, että on jeesusteippiä, joka korjaa sydämen haavat ja murtumat.

Nyt on joulu. Ei torstai, perjantai tai lauantai, nyt on joulu. Pistäkääpä perunat tulelle.

Hyvää joulua te kaikki, jotka on eteeni lähetetty lahjoinenne ja te kaikki, joita en vielä ole tavannut.

Riikka Talvitie